

Meditacions: Dissabte de la primera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar el dissabte de la primera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: Jesús ens mana estimar els nostres enemics; Déu fa ploure sobre bons i dolents; portar el camp de batalla cap a la nostra pròpia vida.

ESTIMEU els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen (*Mt 5, 44*); aquestes indicacions de Crist es compten entre les més sorprenents de la predicació. Potser moltes

vegades contrasten amb les nostres reaccions més immediates. Ens adonem que no són paraules que sol·liciten una reacció superficial, com si se'ns demanés simplement cedir davant qui ens fa mal; és molt més: hem d'estimar i pregar.

«Les paraules de Jesús són clares (...). I això no és una opció, és un mandat (...). Ell sap molt bé que estimar els enemics va més enllà de les nostres possibilitats, però per això es va fer home: no per deixar-nos així com som, sinó per transformar-nos en homes i dones capaços d'un amor més gran, el del seu Pare i el nostre (...). Aquest mandat, de respondre a l'insult i al mal amb l'amor, ha generat una nova cultura al món: la cultura de la misericòrdia (...). És la revolució de l'amor, els protagonistes de la qual són els màrtirs de tots els temps»^[1].

Per aconseguir-ho, posarem tota la nostra esperança en la gràcia. «Vull guardar els vostres decrets; no m'abandoneu, no em deixeu sol» (Sl 118, 8), demanem amb el salm.

Aquest ajut de Déu no només actua en la nostra voluntat, sinó també en la intel·ligència i en el cor. «Crec que no tinc enemics —escrivia sant Josepmaria, en una època de persecucions—. M'he trobat, a la meua vida, amb persones que m'han fet mal, positiu mal. No crec que siguin enemics: soc molt poca cosa per tenir-ne. Tanmateix, des d'ara, ells i elles queden inclosos en la categoria dels meus benefactors, per encomanar-los diàriament al Senyor»^[2].

«QUINA RAÓ TENS per no estimar? —es pregunta sant Joan Crisòstom—. Que l'altre va respondre als teus

favours amb injúries? Que va voler vessar la teva sang en agraïment dels teus beneficis? Però, si estimes per Crist, aquestes són raons que t'han de moure a estimar encara més. Perquè allò que destrueix les amistats del món, és el que consolida la caritat de Crist. Com? Primer, perquè aquest ingrati és per a tu causa d'un premi més gran. Segon, perquè aquest precisament necessita més ajuda i una cura més intensa»^[3]. Que gris que seria el món si totes les persones fossin iguals, i si tots ens resultessin igual d'agradables. La realitat no és aquesta, i Jesús ens demana que estimem, preguem i servim a tots. Pensar el contrari, ens porta a la ment les paraules de Caïn, encesa d'enveja i odi: «Que potser soc el guardià del meu germà?» (Gn 4, 9).

Si adrecem la mirada a Crist, ressona en la nostra ànima el seu amor envers tots els homes: «Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa

sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos» (Mt 5, 45). «Ens farà bé, avui, pensar en un enemic —crec que tots nosaltres en tenim algun—un que ens ha fet mal o que ens vol fer mal o que intenta fer el mal. Preguem per ell. Demanem al Senyor que ens doni la gràcia d'estimar-lo»^[4]. No obstant, no cal pensar en llocs llunyans, en camps de batalla o enemics poderosos. Potser a la nostra mateixa llar hem de lluitar per comprendre, perdonar i no guardar rancúnia a un germà, una filla o el nostre cònjuge. Quantes vegades hem comprovat com la gràcia fa possible allò que abans no havíem ni tan sols imaginat.

«ELS HOMES sense remei són aquells que deixen d'atendre els seus propis pecats per fixar-se en els dels altres —escriu sant Agustí—. No busquen el

que cal corregir, sinó què poden mossegar. I, en no poder-se excusar ells mateixos, sempre estan disposats a acusar els altres»^[5]. Emprendre la tasca d'estimar els enemics porta com a conseqüència que, alhora, aprenem a posar el focus en la nostra debilitat, en les nostres faltes, en tot allò de la nostra vida que encara s'ha d'identificar amb Crist. Aquesta actitud està impregnada d'un realisme molt més pràctic, perquè el que sí que podem canviar, ajudats per Déu, és el que tenim al nostre cor. Abandonem un camp de batalla de fantasia —la vida dels altres— per omplir de bé el món a partir d'una lluita molt més propera. Deixem Déu que canviï el curs de la història, mentre nosaltres rectifiquem el rumb que tenim entre mans.

«Hem de comprendre tothom, hem de conviure amb tothom, hem de disculpar tothom, hem de perdonar tothom. No direm que allò que és

injust és just, que l'ofensa a Déu no és ofensa a Déu, que la maldat és bondat. Però, davant el mal, no contestarem amb un altre mal, sinó amb la doctrina clara i amb l'acció bona: ofegant el mal en l'abundor del bé (cf. Rom 12, 21)^[6]». No es tracta de no corregir quan la circumstància ho meriti. Tampoc no es tracta de ser ingenus, sinó tot al contrari: es tracta d'adquirir la saviesa de Déu. L'amor madur, generós i discret, és capaç d'oblidar-se dels greuges, no té en compte les faltes d'estima, s'arma de valor i imita Crist al peu de la creu: «Pare, perdoneu-los, perquè no saben el que fan» (Lc 23, 34). A la Verge Maria, reina de la pau, li podem demanar que ens ensenyi a estimar tots els seus fills, a pregar pels qui potser ens han fet mal, i que ens ajudi a portar el camp de batalla cap a la nostra pròpia ànima.

[1] Francesc, Àngelus, 24-II-2019.

[2] Sant Josepmaria, Apunts íntims, 28-X-1931, citat a *Camino. Edición crítico-histórica*, p. 933.

[3] Sant Joan Crisòstom, Homilia sobre sant Mateu, 60, 3.

[4] Francesc, Homilia, 19-VI-2018.

[5] Sant Agustí, Sermó 19.

[6] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 182.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dissabte-de-la-primera-
setmana-de-quaresma/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dissabte-de-la-primera-setmana-de-quaresma/) (29/03/2026)